

Text: J 10,1-10

Datum: 24. srpna 2014

Kazatel: Ladislav Beneš

Místo: Třebechovice a Týniště

Milí bratři a sestry, slyšeli jsme jeden z textů evangelia, který hovoří opravdu jasnou řečí: *Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn. Bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu.* Takto jasně Ježíš promlouvá. Žádné záhady, žádné podmínky, žádná „ale“. Snad aby nebylo mýlky, asi víte, že Ježíš takových slov užívá častěji: užívá přirovnání a obrazů, které začínají slovem: **Já jsem.** *Já jsem světlo světa. Já jsem chléb života.* V této 10. kapitole jsou dva tyto obrazy: *Já jsem dveře pro ovce* a *Já jsem ten dobrý pastýř.*

A proč vlastně? V čem by nám měl být pomoci? Proč ho máme milovat z celého srdce, a celou myslí - a nejen tak napůl? Tak je to přece mezi námi lidmi: když nám ten druhý nevyhovuje, tak ho necháme být. Před druhými lidmi říkáme, že máme určité soukromí, svoje starosti a svoje věci na práci nebo svůj volný čas. Ale s tímto Ježíšem to tak není. On vůči nám takový není, není dvojitá tvář: On nás miluje tak, že život za nás dal. Ne jen trochu, ne jen tak na půl plynu, ale cele. A to nám nabízí, tuto jistotu, že s ním v životě i ve smrti obstojíme.

Ale přece jen tu je otázka – a proč tedy přišel, proč za nás trpěl, když my či mnozí další tvrdí, že se bez něj obejdou? A to se Ježíš pokouší vysvětlit pomocí oněch obrazů: *Já jsem světlo světa, Já jsem dveře, Já jsem ten dobrý pastýř.* Abychom nebyli na pochybách, že jeho myšlení je myšlení o pokoji a nikoli o zlu, proto tu zní pro nás docela zřetelně: *Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu. Já jsem přišel, aby (ovce) měly život a měly ho v hojnosti.* Inu – pozvání, nabídka – že tu je jistě světlo, dveře k životu, naděje. Nic jen tak napůl, žádné záhady, nejistoty, podmínky. Smíte přijmout.

Někdy vzniká dojem: víra, to je samé omezování, samá kázeň, pořád se po nás něco chce, jednou peníze, podruhé chodit na sborové brigády, potřetí se účastnit kde čeho. A to je to, co nám přináší Ježíš? Povinnosti, omezení, nároky, Inu, v dějinách církve se to tu a tam objevilo. Ježíš a Pán Bůh, kteří trestají, požadují, mračí se. Nejednou se církvi stalo, že se vytratilo evangelium, ona radostná zpráva, a zdůraznil se hlavně zákon, morálka, povinnost, hlavně to, co mají druzí lidé dělat.

Co je tedy tak cenné na Ježíši, že mu odevzdáváme své životy? Že před něho přinášíme naše děti a prosíme, aby na ně vložil své jméno a chránil je, jako to děláme při křtu? Proč před něho v modlitbách přinášíme naše milé a blízké, aby se jich ujal a zastal?

Ježíš to však říká zřetelně: Kdo ke mně přijde, ten nalezne pastvu. Kdo půjde za mnou, budete mít život. Ne žádné živoření, ne jen že to nějak vydržíme, ale budete mít *život v hojnosti*.

My z toho oddílu spíše slyšíme právě o zlodějích a lupičích. Ti nás většinou zaujmou, protože si pod nimi hned někoho umíme představit: kdo je zloděj a kdo lotr. V tom celém výkladu o ovcích a pastýři je nám tato část srozumitelná asi snadno: lotr a zloděj - inu to jsou ti a ti a hned budeme vědět spousty příkladů ze své zkušenosti. Hned bychom věděli, kdo co udělal špatně a jak nás kdo oloupil a napálil.

Neboť: Ježíš tu nemá na mysli ty, koho obvykle označujeme zloděje a lotry - všelijaké tuneláře a obchodníky s předraženým zbožím a ony tzv. nepřizpůsobivé lidi. Ježíš za zloděje považuje ty, kdo znají Boží vůli, kdo se tváří možná velmi zbožně, a přece se chtějí obejít bez Ježíše. Proč? Inu být s Ježíšem, to znamená právě být s ním nejen trochu, ale celým srdcem a celou myslí. Kdo chce být zachráněn a spasen a mít život, ten jej má pro Ježíše ztratit. Kdo chce mít život a záchranu, kdo chce být účastníkem Božího království, ale není ochoten odpouštět, hledat smíření, kdo chce za každou cenu prosadit svou, a uplatnit svůj vliv za každou cenu, to je zloděj, který nechce do Božího království vejít, ale vloupat se tam, vytunelovat ho pro sebe. A tím svodí na scestí mnohé jiné. A pak mnozí kolem vsutku nevědí, proč by si něčeho na křesťanech a křesťanství měli vážit a proč by měli toužit po společenství s nimi.

Ale my smíme a máme slyšet ještě něco jiného. Slovo o lotrech není poslední slovo evangelia. Ještě je nad tím vším Ježíš a jeho slovo. Tak si nechejme konečně i dnes povědět, kdo je Ježíš, jakou je on pomocí a jakou nadějí. A to je zde řečeno několika obrazy:

Ovce slyší jeho hlas. Tedy: ovce jsou rády, že je u nich zase ten jejich pastýř. Když k nim do ohrady skočí zlodějí, mají strach. Jsou nejisté. Když uslyší hlas svého pastýře, jsou si zase jisté. -

Není to tak, bratři a sestry i s námi? Když slyšíme hlasy všelijakých vůdců a vedoucích - spíše se bojíme, zatneme zuby nebo se uklidíme někde do koutka. Ale od Ježíše smíme slyšet slovo odpuštění, slovo naděje, slovo útěchy. Snad proto chodíme na bohoslužby: protože jsme rádi, že po celém týdnu zmatků, slov dobrých i méně dobrých, tady smíme slyšet někoho, kdo má to slovo nejlepší: slovo života. Slovo a hlas, o kterém víme, že nás nezavede někam pryč, slovo toho, o kterém víme, že se nám nechce jen tak vmluvit, zalíbit, aby nás dostal, kde nás potřebuje mít a využít. Ale je to hlas toho, který nás má rád. A to tak, že za nás svůj život dal. To za nás nedal žádný vůdce ani žádný vedoucí, ani žádný jiný pán. Jen tento pastýř. Je to hlas, který vás nesvede jako nějaká lesní žínka na scestí, ale dovede nás i přes to nejtemnější údolí, údolí stínu smrti. On prošel před námi. Proto se smíme držet jeho hlasu, jeho Slova.

Proto v církvi není nic důležitějšího, než aby hlas tohoto pastýře zněl, abychom si udělali čas, otevírali spolu Bibli a naslouchali tomuto hlasu.

2) *Volá své ovce jménem a vyvádí je.* Tento pastýř zná ve svém stádu ovce jménem. Ale to už pak vlastně není stádo. Tady má každý svoji důstojnost a své jméno. Máme svoji čest. Jen si představte, na kolika místech se dnes představujeme a identifikujeme buď pomocí nějaké karty, nebo vám stačí rodné číslo. Tento pastýř vás však zná jménem. Kdypak se kdo zajímá o jména? - Leda, když jde o tresty: Kdo to udělal? - Tady jde ale o to, aby všichni dostali to nejlepší. A ne jen trochu, ale hojně. Záleží mu na každém jednotlivě, za každého jednotlivě nasazuje svůj život. A kde se to dozvíme, že nás zná ten nebeský pastýř jménem? Inu při křtu. On na nás vložil své jméno. Stal se jedním z lidí, aby se s námi mohl seznámit. Proto se při křtu dávalo a dodnes mnohdy dává nové nebo další jméno. To "křestní". A kdo je znám jménem, ten přece nikdy není ztracen. Znáte to. Když píšete dopis a nemáte adresu. Jak ho ten člověk dostane? - Ale tady je řečeno: vaše jméno je tomuto pastýři známé, nebojte se, nejste ztraceni. I vás provede úskalími a přivede na dobrou pastvu.

Kráčí před nimi. Dobrý pastýř vyhledává pastvu, schůdnou cestu, jako první nastavuje svou kůži, aby uchránil své stádo. Který jiný představitel, vedoucí či vůdce toto dělá pro své svěřence? Není to spíše tak, že se postaví na špici, dokud je klid, hrdinně vede do zápasu, ale sotva přijde nebezpečí, volá: běžte na ně! Musíte jít do toho! Ne, on jde před nimi. Nebojte se, když jde o ten zápas nejtěžší - s naší vinou, lidským hříchem, a se samotnou smrtí a peklem - tam nás on nevystrčil dopředu - ale staví se před nás a svým tělem nás chrání. Jako dobrý pastýř před své stádo. Abyste měli život a to život v hojnosti.

A proto je tu ještě ten poslední obraz: Ježíš říká: *Já jsem dveře pro ovce.* Tu jde o dveře nebo vrata, kterými ovce procházejí ven na pastvu. Když ovce těmi dveřmi projdou, dostanou vše, co je k životu potřeba. Ježíš to řekne přímo: kdo projde těmito dveřmi, je zachráněn, má život, a to život v hojnosti. To nejsou dveře, za kterými je temná místnost. To nejsou dveře, za kterými vás čeká kdovíco. Ale život. Protože on prošel před námi, ze smrti do života. A my smíme jít za ním. My nemusíme ani loupat ani skákat přes ohradu ani hloubit tunel. My smíme jít těmito dveřmi. Které jsou otevřené, jakože zůstal v nedělní velikonoční jitra otevřený Ježíšův hrob. Ježíš je dveřmi, které vedou k životu, a to životu v hojnosti. A jsou to dveře, které před vámi nikdo a nic už nemůže zavřít. **Amen**